

HADRIAN DAICOVICIU

1932-1984

În ziua de 4 octombrie 1984 a încetat să mai bată pentru totdeauna inima strălucitului profesor universitar și marelui savant Hadrian Daicoviciu.

Vestea dispariției premature a bunului nostru coleg și prieten a fost primită cu profundă îndurerare, în orașul de pe Bistrița, unde profesorul a conferențiat în mai multe rânduri cu ocazia sărbătoririi a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent și a Centenarului nașterii marelui savant Vasile Pârvan. Au fost zile de neuitat, iar cei care l-au auzit vorbind erau convinși că aveau în față o mare personalitate de formație universală, care și-a închinat întreaga viață, și aceasta destul de scurtă, culturii și civilizației geto-dacilor.

Hadrian Daicoviciu s-a născut în ziua de 11 octombrie 1932, în orașul Cluj-Napoca, unde a urmat și prima clasă primară la Școala de aplicație de pe lângă Școala Normală de fete din Cluj.

Provenea dintr-o familie de cărturari, dar înainte de toate era fiul marelui istoric Constantin Daicoviciu.

Clasele II-IV le-a urmat în refugiu la Școala de aplicație de pe lângă Școala Normală de fete din Sibiu, pe care le-a absolvit în anul 1943.

Primele clase de gimnaziu le-a urmat la Liceul „Gh. Lazăr” din Sibiu. După revenirea sa din refugiu, de la Sibiu, a urmat Liceul din cadrul Seminarului Pedagogic Universitar din Cluj, devenit succesiv Liceul de băieți nr. 3 și Liceul „Emil Racoviță”.

În anul 1951 a absolvit liceul obținând la examenul de bacalaureat media 10.

Primii doi ani de facultate (1951—1953) i-a urmat la Universitatea „V. I. Ulianov — Lenin” din Kazan (U.R.S.S.), iar ultimii doi ani de facultate (1953—1955) i-a făcut în țară, la Universitatea „Victor Babeș” din Cluj Napoca, absolvind facultatea de istorie cu diplomă de merit.

Hadrian Daicoviciu s-a remarcat chiar de pe băncile facultății ca un student eminent, așa se face că în anul absolvirii (1955) să fie oprit la facultate și să fie numit preparator la facultatea de istorie-filozofie a universității „Victor Babeș” azi „Babeș — Bolyai” din Cluj-Napoca.

În anul 1956 a fost avansat ca preparator principal, în 1957 asistent, iar în 1960 lector universitar.

Doctoratul în istorie îl susține în anul 1971 cu teza „Dacia de la Burebista la cucerirea romană”, lucrare care avea să-l consacre.

În februarie 1973 a obținut prin concurs titlul de conferențiar titular, la disciplina Istorie veche a României și după câțiva ani titlul de profesor universitar.

Concomitent cu activitatea desfășurată în cadrul facultății de istorie din Cluj-Napoca, Hadrian Daicoviciu a funcționat între anii 1961—1966 și la Institutul Pedagogic din Cluj, transferat apoi la Oradea.

Hadrian Daicoviciu și-a făcut ucenicia în domeniul arheologiei pe marele șantier din M-ții Orăștiei, sub îndrumarea propriului său părinte Constantin Daicoviciu, care a fost cel mai desăvârșit exemplu de muncă, corectitudine profesională, de cinste și de profundă stăruință în îndrumarea și educarea tineretului precum și în activitatea de cercetare și de formare a noilor cadre pentru învățămînt și muzee.

Concomitent cu munca de la catedră, Hadrian Daicoviciu desfășoară o prodigioasă activitate și la Muzeul de Istorie al Transilvaniei din Cluj-Napoca, îndeplinind rînd pe rînd funcțiile de șef de secție de istorie veche în 1966, de director adjunct în 1966 și de director al Muzeului de Istorie al Transilvaniei în 1974 funcție care avea s-o dețină pînă la intrarea sa în lumea umbrelor.

Ca profesor la catedră, responsabil la marele complex arheologic din munții Orăștiei și Sarmizegetusa Ulpia precum și în calitate de director al Muzeului și ca președinte al Oficiului județean Cluj-Napoca pentru Patriotismul Cultural Național, Hadrian Daicoviciu a fost un exemplu de muncă și corectitudine profesională continuînd cu dăruire opera tatălui său, referitoare la istoria veche a poporului român.

Opera științifică a profesorului Hadrian Daicoviciu se înscrie pe linia marelor personalități ale istoriografiei noastre în domeniul antichității.

A publicat peste 200 de lucrări științifice în revistele de specialitate din țară și din străinătate, la care se adaugă un mare număr de articole de popularizare a științei, aducînd o imensă contribuție la cunoașterea trecutului poporului nostru.

Două din lucrările sale, Dacii și Dacia de la Burebista la cucerirea romană îl așează de pe acum în panteonul științei și culturii românești.

Gîndindu-ne că în decursul vieții sale, Hadrian Daicoviciu a trăit pentru a dărui altora tot ce mintea, energia și calitățile sale sufletești întruchipau mai nobil și frumos, iar noi, cei care am primit toate acestea, abia acum ne dăm seama că avem o neprețuită comoară moștenită de la el. Păstrînd-o cu fidelitate îl vom putea avea mereu printre noi, așa cum a fost un animator temerar pentru adevăr și dreptate, un neobosit erudit și un coleg înțelept și loial.

Hadrian Daicoviciu n-a știut niciodată ce înseamnă oboseala. S-a dăruit muncii pînă în ultima clipă. A iubit cărțile și a închis ochii pentru totdeauna înconjurat de cărți. El a plecat dintre noi, dar imaginea lui curată stăruie mereu printre noi și nu ne va părăsi niciodată pentru că era cu adevărat un om deosebit, sincer, onest și loial.

Acum cînd Hadrian Daicoviciu nu mai este printre noi și doarme somnul de veci în pămîntul strămoșesc, noi tîi cei care l-am cunoscut, l-am iubit și i-am admirat calitățile, ne despărțim de el spunîndu-i *Sit tibi terra levis !*

Viorel CĂPITANU